

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ίωάν., ε΄1-15)

Εκείνο τόν καιρό, ανέβηκε ὁ Ἰησοῦς στά Ἱεροσόλυμα. Κοντά στήν προβατική πύλη, στά Ἱεροσόλυμα, ὑπάρχει μιὰ δεξαμενή μέ πέντε στοές, πού ἐβραϊκά ὀνομάζεται Βη-θεσδά. Σ' αὐτές τῖς στοές κείτονταν πολλοί ἄρρωστοι, τυ-φλοί, κουτσοί, παράλυτοι, πού περῖμεναν νά ἀναταραχθεῖ τό νερό· γιατί, ἀπό καιρό σέ καιρό, ἕνας ἄγγελος Κυρίου κα-τέβαινε στή δεξαμενή κι ἀνατάραζε τά νερά· ὅποιοι, λοιπόν, ἔμπαινε πρῶτος μετά τήν ἀναταραχὴ τοῦ νεροῦ, αὐτός γινό-ταν καλά, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ ἀρρώστια πού τόν ταλαιπωροῦσε. Ἐκεῖ ἦταν κι ἕνας ἄνθρωπος, ἄρρωστος τρι-άντα ὀκτώ ὀλόκληρα χρόνια. Ὅταν τόν εἶδε ὁ Ἰησοῦς κατά-κοιτο, τόν ρώτησε: «Θέλεις νά γίνεις καλά;» Ἦξερε πώς ἦταν ἔτσι γιά πολύν καιρό. «Κύριε», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄρρωστος, «δέν ἔχω κανέναν νά μέ βάλει στή δεξαμενή μόλις ἀναταραχοῦν τά νερά· ἔτσι, ἐνῶ ἐγώ προσπαθῶ νά πλησιά-σω μόνος μου, πάντοτε κάποιος ἄλλος κατεβαίνει στό νερό πρὶν ἀπό μένα». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει: «Σήκω πάνω, πάρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα». Κι ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἔγινε κα-λά, σήκωσε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Ἡ μέρα πού ἔγινε αὐτό ἦταν Σάββατο. Ἔλεγαν, λοιπόν, οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες στό θεραπευμένο: «Εἶναι Σάββατο, καί δέν ἐπιτρέπεται νά σηκώνεις τό κρεβάτι σου». Αὐτός ὅμως τούς ἀπάντησε: «Ἐκεῖνος πού μ' ἔκανε καλά, ἐκεῖνος μου εἶπε πά-ρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα». Τόν ρώτησαν: «Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε πάρε το καί περπάτα;» Ὁ θερα-πευμένος ὅμως δέν ἤξερε νά πεῖ ποιός ἦταν, ἐπειδή ὁ Ἰησοῦς εἶχε φύγει ἀπαρατήρητος ἐξαιτίας τοῦ πλήθους πού ἦταν μαζεμένο ἐκεῖ. Ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς τόν βρῆκε στό ναό καί τοῦ εἶπε: «Βλέπεις, ἔχεις γίνει καλά· ἀπό ἴδω καί πέρα μήν ἁμαρτάνεις, γιά νά μήν πάθεις τίποτα χειρότερο». Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε ἀμέσως κι ἀνάγγειλε στούς Ἰουδαίους ἄρχοντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν αὐτός πού τόν γιάτρευε.

Παρακαλεῖσθε ὅπως φυλάγετε τό παρόν ἔντυπο λόγω θρησκευτικοῦ περιεχομένου καί τῶν εἰκόνων



ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ



† ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ Βασιλίσκου μάρτυρος ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Μαΐου 2016

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Πράξ. θ΄, 32-42)

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καί πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὔρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακειμένον ἐπὶ κρεβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰάταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδ-δαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τῖς ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἡ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνηῖσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὔσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτὴν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Πράξ. θ', 32-42)

Ἐκεῖνες τὶς μέρες, περνώντας ὁ Πέτρος ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκκλησίας, κατέβηκε καὶ στοὺς χριστιανούς πού κατοικοῦσαν στὴ Λύδδα. Ἐκεῖ βρῆκε κάποιον ἄνθρωπο πού λεγόταν Αἰνέας. Αὐτός ἦταν ὀχτῶ χρόνια κατάκοιτος, ἐπειδὴ ἦταν παράλυτος. Ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε: «Αἰνέα σέ γιατρεύει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Σήκω καὶ στρώσε τὸ κρεβάτι σου». Κι αὐτός ἀμέσως σηκώθηκε. Ὅλοι ὅσοι κατοικοῦσαν στὴ Λύδδα καὶ στὸν Σάρωνα τὸν εἶδαν καὶ δέχτηκαν τὸν Ἰησοῦ γιὰ Κύριό τους. Στὴν Ἰόππη ἦταν μία μαθήτρια πού τὴν ἔλεγαν Ταβιθά - στά ἑλληνικά σημαίνει «Δορκάδα». Αὐτὴ εἶχε κάνει πολλές ἀγαθοεργίες καὶ ἐλεημοσύνες. Ἐκεῖνες τὶς μέρες συνέβη νὰ ἀρρωστήσει καὶ νὰ πεθάνει. Τὴν ἔλουσαν, λοιπόν, καὶ τὴν ἔβαλα στό ἀνώγειο. Ἡ Λύδδα ἦταν κοντά στὴν Ἰόππη, καί, ὅταν οἱ μαθητές ἄκουσαν ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ἐκεῖ, τοῦ ἔστειλαν δύο ἄντρες καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ πάει σ' αὐτούς ὅσο γίνεται πιό γρήγορα. Αὐτός ξεκίνησε καὶ πῆγε μαζί τους. Μόλις ἔφτασε, τὸν ἀνέβασαν στό ἀνώγειο. Ἀμέσως τὸν περικύκλωσαν ὅλες οἱ χῆρες κλαίγοντας καὶ δείχνοντάς του τὰ ροῦχα πού εἶχε φτιάξει γι' αὐτούς ἢ Δορκάδα ὅσο ζοῦσε. Ὁ Πέτρος τότε τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Κατόπιν γύρισε στὴ νεκρὴ καὶ τῆς εἶπε: «Ταβιθά, σήκω πάνω». Αὐτὴ ἀνοιξε τὰ μάτια της, κι ὅταν εἶδε τὸν Πέτρο ἀνασηκώθηκε. Ὁ Πέτρος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τὴ σήκωσε. Ὑστερα φώναξε τοὺς πιστοὺς καὶ τὶς χῆρες καὶ τοὺς τὴν παρουσίασε ζωντανή. Αὐτό ἔγινε γνωστό σ' ὅλη τὴν Ἰόππη, καὶ πολλοὶ πίστεψαν στὸν Κύριο.

Σπουδαιότερο εἶναι νὰ ἀπαλλάξεις τὴν ψυχὴ σου ἀπὸ τὰ πάθη καὶ νὰ τὴν στρέψεις πρὸς τὸν Θεό, παρὰ νὰ ἀναστήσεις νεκρούς.

Ὅσιος Νικήτας Στηθάτος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ἰωάν., ε' 1-15)

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἢ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγίης ἐγένετο ὃ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολλὴν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγίης γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγίης ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστὶ σοὶ ἄραι τὸν κράβατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἠδὲι τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγίης γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται. Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.